

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18^e JAARGANG 15 MAART 1946 6 BLZ. No. 16

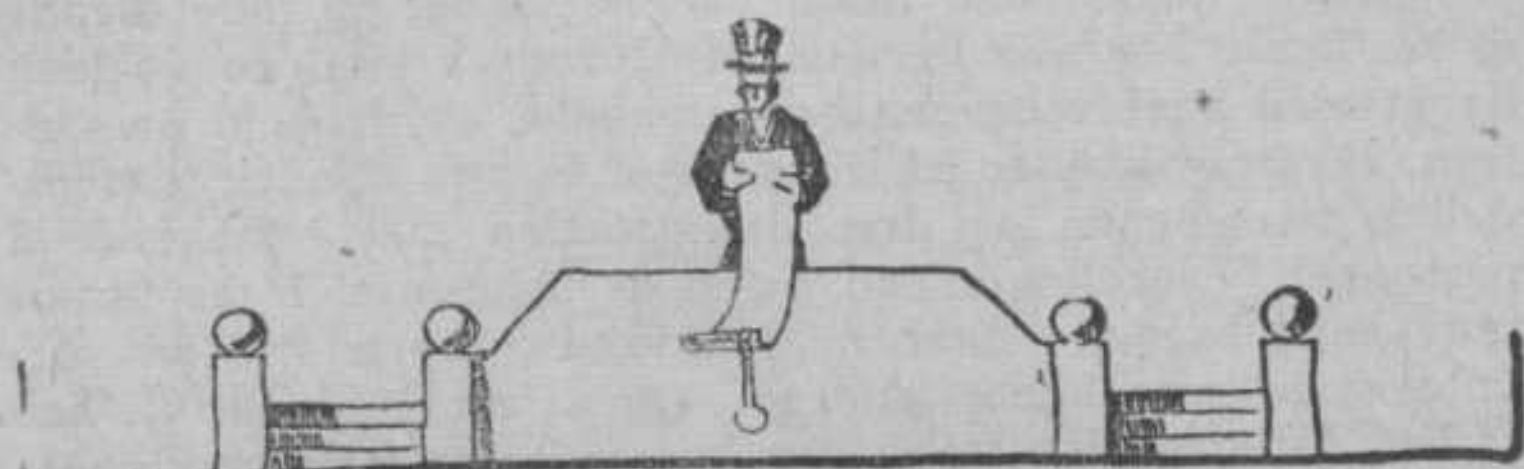

REDACTIONEEL

„Rrrrrrt”, zei het balletje en tolde wel vijf en twintig malen om een denkbeeldige as, totdat hij met een plof in een gaatje terecht kwam. Toen hij rondom zich keek, zag hij allemaal roode sterretjes.

„Rood”, bromde hij, „alweer rood en . . . . 25”. Boven hem klonk geroezemoes van mannen- en vrouwenstemmen, gerinkel van geld en een mengeling van kreten van teleurstelling en vreugde. Het was om de drommel geen plezier om rouletteballetje te zijn. In de eerste plaats had je het enorm druk, iedereen keek naar je en wanneer je eens een doodenkele keer niet direct precies wist op welke plaats je wilde gaan zitten, ontstond er de grootste herrie en soms werd je dan hardhandig aangepakt. En het hielp heelemaal niets of je verbolgen naar de man, die de roulette hanteerde, keek want die was op zulke momenten ook erg boos en korzelig en hij vloekte dan binnensmonds.

Bovendien had je als balletje een heeleboel problemen op te lossen, b.v. hoe je het minst aantal keren ronddraaide en hoe je het snelst een beslissing kon nemen op welke plaats je even kon uitblazen. Maar het allerbelangrijkste, allesoverheersende probleem was toch wel of je op rood of op zwart moest gaan zitten. Ook als rouletteballetje liet je wel eens de fantasie de vrije loop; nu, dit balletje leek het toe, dat alles wat rood was te maken had met gezelligheid, met levensvreugde, met plezier en met scherts. En als je op zwart kwam, nu ja, dan was alles erg serieus en zwaar op de hand. Was rood niet de kleur van aantrekkelijke vrouwenlippen, van bedwelmende wijn en van rijpe tomaten? Daartegenover stonden de rouw, de zwartgalligheid en de duistere Waarheid. Wat moes je nu doen als goed rouletteballetje? Je stortten in vermaak of in de levensernst? Eigenlijk wist hij het niet, maar het leek hem goed een compromis te treffen, want hij had eens gehoord dat een ander balletje, dat maar steeds op rood terecht kwam, door de baas van de roulette levend was verbrand en dat een paar jaren daarvoor een ander hetzelfde lot had ondergaan, omdat hij een besliste voorkeur voor zwart had getoond. En per slot van rekening was het leven de moeite toch nog wel een beetje waard, al werd je dan ook voortdurend van rood naar zwart geslingerd en omgekeerd. Als je erg filosofisch werd school er zelfs in dat geslinger

UITT ROODE KAMERDE

Groepen van ten minste 10 tweede-jaars worden hierbij verzocht voor Vrijdag 29 Maart kandidaten uit hun jaar bij den Senaat in te dienen voor de functie van Commissaris B, voor de Commissie tot Redactie van de Delftsche Studenten Almanak voor het jaar 1947.

* * *

Het programma van feestelijkheden, verbonden aan den 98sten Dies Natalis van het Delftsch Studenten Corps wordt elders in dit blad bekend gemaakt.

Namens den Senaat,
W. H. VERLOOP, Secretaris.

De Stem- en Schouwborg Commissie maakt hierbij bekend dat vanaf 7 Maart 1946 een verkiezing gehouden zal worden voor de Commissie „Prinsenhof”. N.B. Eventuele stemmingen zullen nader worden bekend gemaakt.

Candidaten door den Senaat gesteld:

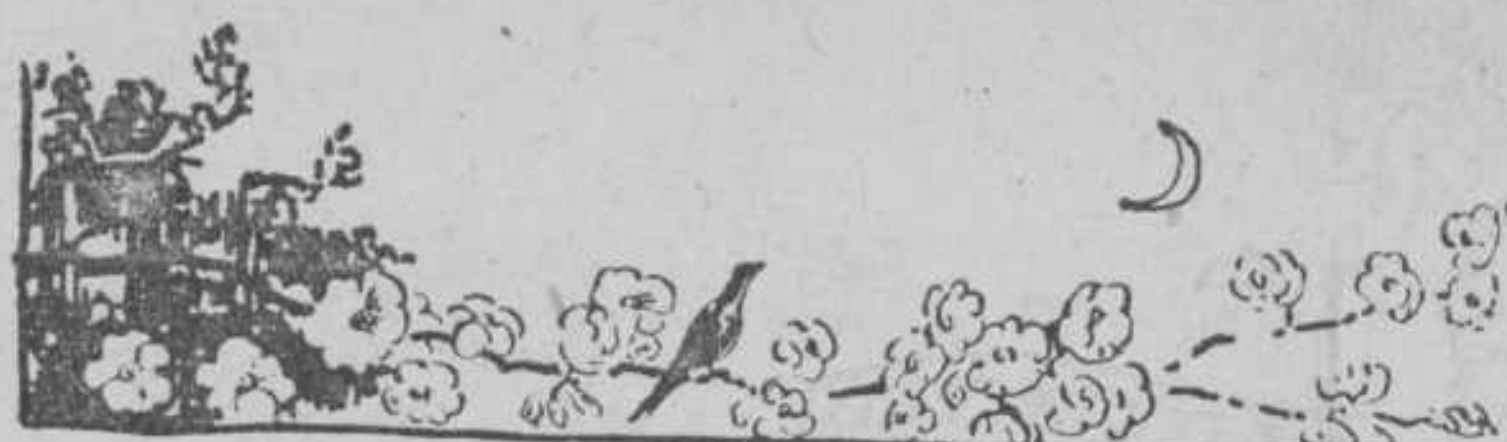
J. E. Waterman	voor de functie van	President.
F. C. Wevers	„ „ „ „	Secretaris.
G. C. Willeumier	„ „ „ „	Thesaurier.
R. J. H. Roell	„ „ „ „	Vice-President.
B. W. van der Vlucht	„ „ „ „	Commissaris A.
A. Reilingh	„ „ „ „	Commissaris B.
W. J. G. Mees	„ „ „ „	Commissaris C.

Namens de Stem- en Schouwborg Commissie,
N. A. STIGTER, Secretaris.

een zekere bekoring en dus deed het balletje voorloopig nog maar erg zijn best om . . . . .
„Rrrrrrt” hoorde het balletje zich zelf onderbreken, en toen hij duizelig van geluk eindelijk weer tot rust kwam, bromde hij vergenoegd langs zijn denkbeeldige neus: „Godzijdank, zwart . . . . .”

844A

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Sprookje.

Laten we in het midden laten waar het gebeurde.
Welnu, de gegevens zijn: Een keizer, een keizerin, een hof-dignitaire, een vijver, een volk en een land.
Zooals dat kan voorkomen, op zekeren dag werd er een keizerlijke drieling geboren.

Gegevens: Als boven, doch zonder keizerin en met drie prins.

De keizer was goed en rechtvaardig, het volk gelukkig, drie en twintig jaren lang.

Gegevens: Als boven, maar zonder keizer en met een schoone jonkvrouw.

Groot werden de moeilijkheden, want alle drie de prins droomden van de freule. De conclusie ligt voor den hand: zij waren met hun drieën op haar verliefd en kwamen daar op den duur ook achter. Zelfs drong het tot hen door dat een nieuwe keizer den troon van haematiet en jade diende te bestijgen. Nu was het een democratisch land en voelden de prins veel voor onafhankelijkheid, en vrijheid en cultuur. Daarom klapten zij zevenmaal in hun handen; onmiddellijk verschenen er drie draagstoelen met bijbehorend personeel. Vanzelfsprekend lieten de prins zich met grooten spoed brengen naar de jonkvrouw tegen wie zij vervolgens in spreekkoor zeiden: „De keizer is dood. Ik heb U lief. Wie zal den troon van haematiet en jade bestijgen?

Met wien onzer wilt gij trouwen?” De jonkvrouw antwoordde, listig als zij was: „Ik huw met den keizer”. Weer klonk het spreekkoor: „Schalkje, schalkje, maar wie zal er keizer worden?” Deze vraag was feitelijk gemeen, want nu wist de freule niet wat zij zeggen moest, en men mag een vrouw toch niet in een dergelijke, hoogst pijnlijke situatie brengen.

Tenslotte opende zij haar mond en viel flauw. Den volgende dag schreef ze een brief van den volgenden inhoud: „Hij zal keizer zijn, die tot volle tevredenheid van zijn volk den keizerlijken vijver met 500 zilvertisschen weet te verrijken. De oudste prins mag de eerste poging, wagen, de jongste prins het laatste. W.g. enz.” Gelukkig wist de keizerlijke baker nog te vertellen wie de oudste was. Deze riep daarop verheugd: „ha” en verzamelde het leger om in het naburige rijk 500 zilvertisschen te rooven. Dit gebaar werd absoluut niet gewaardeerd en drie jaar lang woedde er een verbeten oorlog. Zoo groot werd tenslotte de ellende en de honger dat men de 500 zilvertisschen opat om daarna vrede te sluiten.

„Ha” zei de middelste prins, en hij verzamelde de belasting-ambtenaren aan wie hij opdracht gaf om, onverschillig waar, 500 zilvertisschen bij de burgers des volks in beslag te nemen. Dit gebaar werd niet in het minst gewaardeerd en drie jaar lang stond men allerwege en masse op. De nood en de ellende stegen tenslotte zoo hoog dat men de 500 zilvertisschen opat om daarna de broederkrijg te beëindigen. Zeven dagen lang weende en vastte de jongste prins alsmede het gansche volk. Hierna liet de prins op alle palmen en halmen een proclamatie aanslaan waarin hij voorstelde dat, ter bevestiging van den band tusschen vorstehuis en volk, de 500 rijkste burgers ieder één zilvertisch zouden afstaan voor den keizerlijken vijver; maar hij liet het verder aan hun beleefdheid over.

En de 500 zilvertisschen kwamen in den vijver, en de jonkvrouw huwde den jongsten prins en elken dag werden er tien nieuwe zilvertischjes geboren.

G.M.

Mijne Heeren Redacteuren van het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps „De Spiegel”.

Dank dank, voor Uw goede verwachtingen aangaande onze overwinning! De grimmige woorden die daaraan voorafgaan kunnen wij rustig buiten onze discussie sluiten, aangezien deze ontsproten zijn aan een betreurenswaardige onwetenschap van wat gebruikelijk en betamelijk is.

Toch was het niet onze bedoeling om een strijd te voeren, die door suggesties van te voren zou worden beïnvloed, doch een, die de beslissing in zich zelve dragen zou. Wel zijt Gij zoo hoffelijk de kwade kansen reeds bij voorbaat aan Uw eigen zijde te roepen; maar liever zien wij Uw Commissie toch frisch en fit, vrij van hinderlijke vooroordelen in het strijdperk treden. Uit Uw schrijven in de aflevering 14, van het door U geredigeerde orgaan „De Spiegel”, meenen wij namelijk te verstaan, dat Gij alsnog van zins zijt onze uitdaging te accepteren.

Tot het door ons gestelde tijdstip van den kamp toch, hebben wij dagelijksch onze secondanten met belangstelling onderzocht of de Uwe reeds hun opwachting hadden gemaakt, ter mededeeling van Uw besluit en voor het verder regelen van de details van den strijd. De fatale datum is echter zonder een positief antwoord uit hun mond gepasseerd. Dit had tot gevolg dat het reeds zoo geschonden beeld van Uw Commissie voor ons totaal verdoemd was. U zult zich dus kunnen begrijpen welk een bovenmenselijke inspanning wij ons hebben moeten getroosten, om weer eenig begrip omtrent Uw bestaan in ons brein te vestigen.

Een gevolg hiervan is, dat wij U nog éénmaal in de gelegenheid stellen Uw afgevaardigden te zenden om tijdstip en details van den kamp te regelen. De overige door ons gemaakte schikkingen blijven echter gehandhaafd.

Ten overvloede willen wij U nog enkele factoren mededeelen,

die den uitslag van een wapen gang (tournoi) bepalen. Overwinnaar is ondermeer hij, die zijn tegenstander weet te doden, hem uit het zadel weet te werpen, of, in het minste geval, hem een zóó krachtigen stoot met zijn lans weet toe te brengen, dat deze onder den druk breekt. De vechter met den gebroken lans is dus overwinnaar. Nog meer punten zijn van belang om te bespreken, opdat een ondubbelzinnig begrip van de bepalingen zal heerschen.

Dat wij het wapen noemden was geenszins een grove inbreuk op het gebruik. Dit is namelijk in de wetten van het tournoi vastgelegd. De eenige keuze, die de uitdager heeft is de keuze van de beschermde of scherpe spies. Wij meenden het eerste te moeten kiezen om U niet direct naar het leven te staan. Ten overvloede deelen wij U mede, opdat Gij niet in den waan verkeeren zoudt, dat Uw Commissie met haar dagelijksche, en naar ons uit Uw schrijven ten tweeden male bleek, feilbare wapen, de pen, zou moeten kampen.

DIE RIDDERS VAN DE KOFFYEVLAGH.

Bij het feuilleton: Jasper slaat Westra neer.

VAN DEN KAPSTOEL

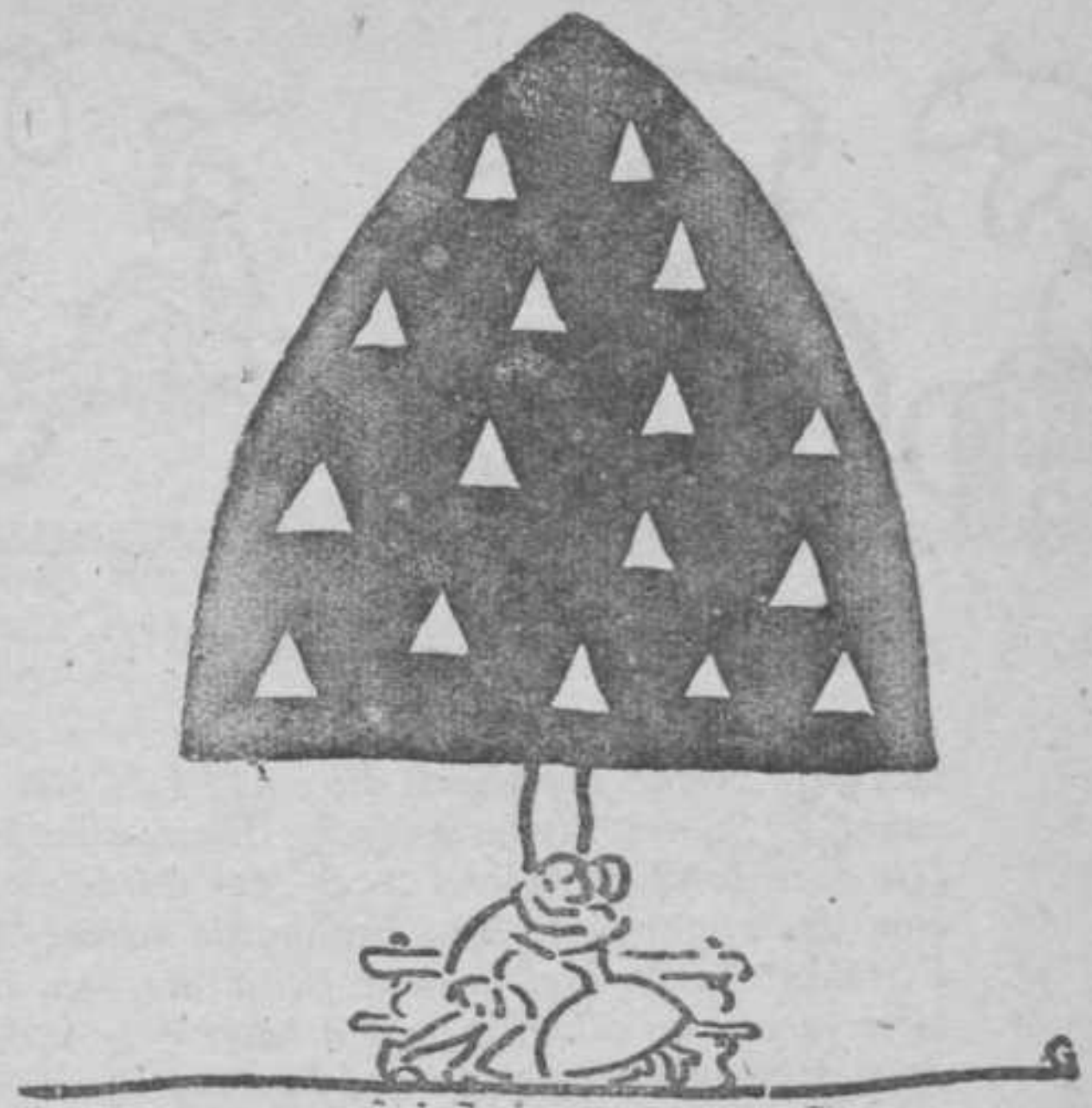
Westra V.

Anton Westra zit in een van die prettige stoelen welke sinds langen tijd in verregaande staat van ontbinding verkeeren maar desondanks hun ouden luister bewaard, misschien zelfs verhoogd hebben: hij zit bij den haard en voelt zich daar in de wolken, hoewel niet volkomen op zijn gemak. Er zitten nog teveel anderen die hem een tikje ironisch aankijken en af en toe vervelende dingen vragen; bijvoorbeeld hoe hij heet en hoeveelstejaars hij is. Gelukkig echter zit er naast hem een machtig man, dien hij nog kent van de H.B.S. en waardoor hij een beetje — een heel klein beetje maar — wordt geprotegeerd. Als Anton te erg in het nauw gedreven wordt, weet de machtige man de aandacht wel weer van hem af te leiden.

Het is dus nog niet alles botertje tot op den bodem maar dat komt wel; tenslotte zullen de menschen er wel aan wenen dat ook hij bij de „upper hundred” behoort. En heusch, hij is toch de minste niet. Westra weet zeer goed dat je je af en toe boven de problemen moet kunnen verheffen, erover dient te kunnen schertsen. Weliswaar voelt hij niet altijd precies aan wanneer en hoe je iets belachelijk kunt maken en wanneer zijn omgeving nu eens serieus over iets wil praten, maar dat zal waarschijnlijk alleen een kwestie van routine zijn.

De hoofdzaak is dat je af en toe afstand kan nemen van de dingen, en vooral dit: dat je er donders goed voor zorgt je niet door anderen of door een idee op sleeptouw te laten nemen, „want dan ben je jezelf niet meer”. In negen van de tien gevallen is het daarom het beste om wat anders te doen, andere meeningen te hebben, anders te reageeren dan je medemenschen. Weliswaar loop je dan de kans flaters te slaan of échecs te lijden, maar je valt in ieder geval op, je toont karakter te bezitten. En daar gaat het toch maar om.

G.M.

Nocturne.

Reeds langer wijlt het licht,
Scheef, in de vage schemer
staat er de Oude Jan
en eeuwen-adel waart over de grachten.
..... en ik, ik zweef met mijn gedachten
langs nevelen ijl, ver boven tijd en plaats.
Toch voel ik me hier en aan de aard gebonden
in eeuwig zingen zonder maat
maar met een zoete melodie
zooals slechts jij en ik het eens verstonden.

Toen kwam ik thuis, en op mijn boekenkist
stonden twee schoentjes, zilverend in het avondlicht.
Een orchidee verlepte. Toen tinkelde het carillon
het rythme van een schoon gedicht.

J. PETRI.

FEUILLETON

Helleglans.

(Korte inhoud en resumé van wat in het voorafgaande al zoo werd verhandeld, verdisconteerd ende in het licht der chronicon werd beschouwd:

Een ieder herinnere zich het voorval dat sedertdien genoemd werd naar de afzichtelijke afloop die het had. Een hël geleek het en vandaar de naam „Helledans”, maar omdat er in dit hoofdstuk ook iets charmants en zeer verstandigs gebeurt, ditmaal betiteld „H'-glans”. Twee choreographen, J. en A., hebben een plan uitgewerkt en tot uitvoering uitgedacht, daarin eerst geholpen maar naderhand door obscuriteit tegengewerkt door K. O. Pietekort (na het Apollobal geheten S. Pietekort). Zij worden verraden door den listigen student Westra, die het uitschot der maatschappij aanzet om het feest te doen mislukken. Wij vergaten nog te vermelden, dat de dansleeraar Ruardi vlak te voren was verwijderd door de Overheid, op een beschuldiging van collaboratie ingediend door Fietje, des veeboers dochter. Voelt U de relatie?)

Het lawaai en rumoer was ontzettend. Eindelijk had iemand in een hoek een schijnwerper weten aan te steken, die een schaars licht wierp op een afgrijselijk tooneel. In het midden

der zaal een kluwen van wiemelende en vechtende menschen, die hijgend en schreeuwend elkaar vertrapten.

Jasper vocht zich een uitgang naar buiten, zijn vreeselijk voorgevoel was werkelijkheid geworden: de menschen hadden zijn plannen niet alleen verworpen, maar hadden ze willen vernietigen. Onder leiding van een aantal verdoemde intellectueelen wilden zij zich op zijn schepping werpen, zooals een hongerige om zes uur op zijn Eten. Hij vocht en duwde en voelde hoe zijn kleeuren werden gescheurd. Een groote zware figuur was op een uitstekende lijst geklommen en mepte een stuk versiering naar beneden. De bestuursleden van de roeivereeniging en van het hof der prinsken keken ontzet op toen het met een slag op het balcon plofte en in duizend stukken op de menigte tuimelde. Zij hadden elkaar van te voren juist het recht op overname van de versiering voor hun respectieve bals betwist. Een gouden hand, die een ster vasthield, trof Jasper allerongelukkigst op de schouder; hij bleef van pijn ineenkrimpend hijgend staan en blikte in de oogen van een jongeman, die twee rijen ver van hem af vocht. Een blauw lint met zilveren letters daalde kringelend uit de lucht en viel, gescheurd, op zijn schouders.

De zinsnede:

„Men danst niet op een klok, maar op Muziek . . . .”

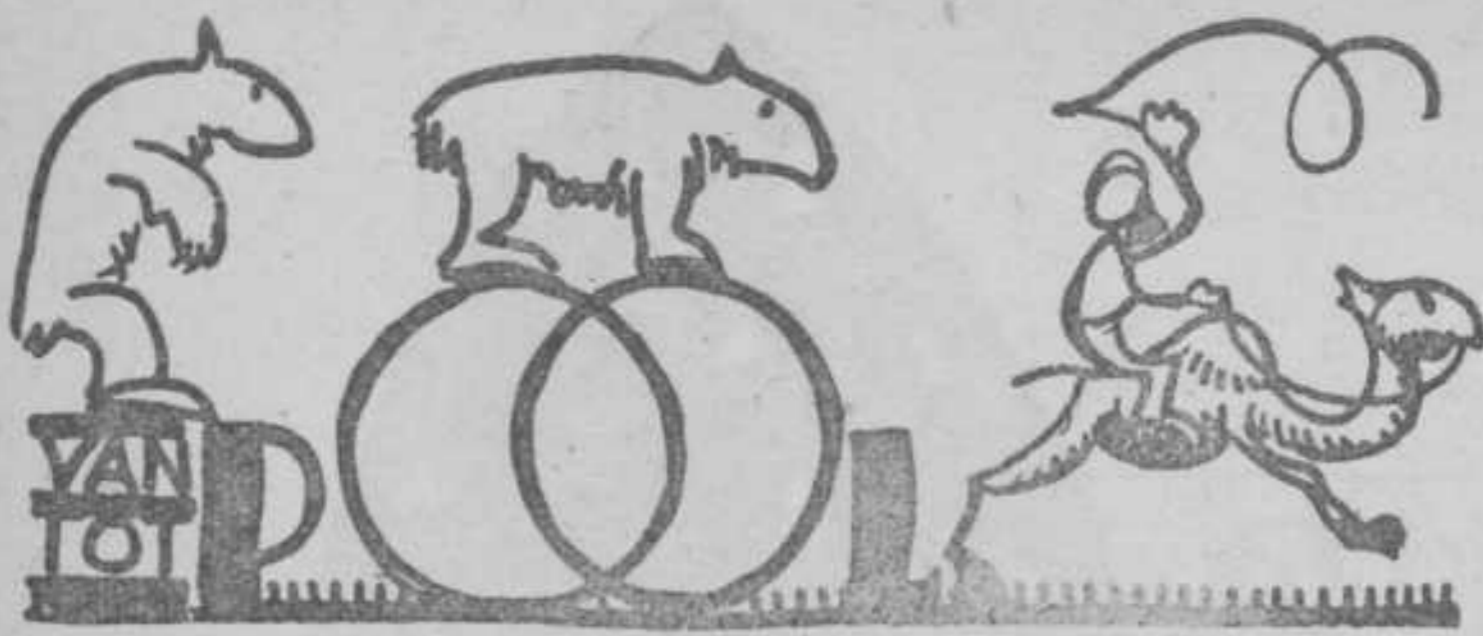
glansde even op.

Jasper voelde hoe een golf van woede hem naar het hoofd steeg. Hij vergiste zich niet in de scherpe neus en blikkende oogen, het was Westra. Zich losrukkende en worstelende naar dit gehate hoofd, merkte Jasper, dat ook Aquarel naderde. Een toevallig scheefgeslagen schijnwerper belichtte het tooneel. Jasper sloeg in een plotselinge atletenkracht. . . dáár. . . I. . . II. . . III. . . dáár IV. . . „verrader!” gilde Aquarel, „hij was het die het grauw opzette!” Er werd op dat moment weer hevig geschoten en op een trompet geblazen.

Eindelijk, eindelijk stortte zich een golf geuniformeerde op de menigten.

(Wordt vervolgd).

Gesprek met een spoorwagon.

Dit stond boven een brief die ik onlangs ontving van mijn vriend Pietekort, die sinds 1 Maart werkzaam is bij de Nederlandsche Buurtspoorwegen. Uit deze brief blijkt wel weer zeer duidelijk, welk een buitengewoon fijn besnaarde geest K. O. Pietekort heeft. Het is deze geest die hem in zijn later jaren zoo dikwijls parten heeft gespeeld. Juist door deze subtiele geest werd hij door zijn vrienden nooit heelemaal au serieux genomen. Het gevolg was dit zich af en toe diepe depressies van hem meester maakten en dat het hem bovenmenselijke inspanning kostte om daar weer boven uit te komen. Meestal verdween hij dan uit mijn gezichtsveld en het duurde soms maanden voordat hij weer als een geheel ander mensch boven water kwam.

Hij schreef mij het volgende:

B.H. — De gedachten, die hieronder opgeschreven zijn, zijn het resultaat van gedachten die bij mij zijn opgekomen nadat ik eenigszins aan de sleur van mijn nieuwe werkkring gewend was geraakt. Vooral gesprekken met Timotheus, een hoofdmachinist, Jozef de seinwachter en Johan de stationschef van het stadje R., waar ik gestationneerd ben, zoowel als de kinderlijke taal van Karelje, de nageljongen uit de Centrale Werkplaats, hebben hiertoe veel bijgedragen.

Een van de meest merkwaardige gesprekken was wel het volgende, dat op een grijze ochtend om een uur of elf in het seinhuisje van Jozef werd gevoerd. Timotheus haalde zijn bekende blauwe kruikje voor den dag, dat we zooals we allen wisten met het bekende vocht met de drie sterren was gevuld in plaats van de gewone lauwe thee. Zelfs Karelje die toch nog geen zestien was, wist met een slok uit het blauwe kruikje aardig om te gaan. We zaten genoegelijk om de roodgloeiende kachel wat te kolderen en zoo als dat dan gaat was Karelje als jongste, het mikpunt van onze subtiele grapjes.

Om ons heen denderde het heele spoorwegbedrijf in al zijn bedrijvigheid en lawaai en gesis. Af en toe werd het wat donkerder als een wagon voorbij het huisje reed.

Ik weet niet of het nu kwam doordat hij een heeleboel licht wegnam of dat hij sorry zei, maar we keken allemaal op hetzelfde oogenblik naar een wagon, die stilstond voor het raam. Het leek net of hij een beetje bloosde toen we er DR Stuttgart 041872 op zagen staan en ons vooral goed ervan laten doordringen dat er ook Allied Forces opstond.

„Daar heb je weer zoo'n...”, zei Karelje, terwijl hij erg serieus boos keek.

„Stil, Karelje”, zei Timotheus, terwijl hij zorgvuldig zijn groote machinistenhand over Kareljes mond legde.

„Jongentje, jij wou leelijke dingen zeggen en hebt mooi praten. Ik kan nu eenmaal nooit anders als volgen of sneuvelen.” Bij dit laatste woord keek DR 041872 Stuttgart wat plechtig. De letters van Allied Forces schenen zich niet erg op hun gemak te voelen.

Waar heb jij eigenlijk dat praten geleerd?, vroeg Jozef argwanend.

Waarom zou ik niet kunnen praten?, zei DR 041872 en het leek alsof hij nog donkerder rood werd.

„Hebben jullie nooit anders gesproken dan tegen je soortgenooten en zijn jullie zoo bekrompen van begrip, dat jullie denken dat iets dat van staal en hout is gemaakt, koud en dood is. Goed we zijn meer afhankelijk van elkaar en van de locomotieven, maar dat neemt niet weg dat we even goed over het goede en kwade in deze wereld nadenken. Je moet goed begrijpen dat wij met elkaar net zoo goed zitten te mijmeren en over dingen nadenken als jullie. Wat hebben jullie eigenlijk tot nu toe met dat gepraat bereikt?”

„Neen, DR dat had je nu net niet moeten zeggen”, zei Johan en beet zenuwachtig op zijn snor. „En zeker niet als je Stuttgart op je wand hebt staan.”

„Je doet verkeerd, Johan om de gevoelens die je ten aanzien van de bewoners van Stuttgart bezielen, met die ten aanzien van mij te vereenzelvigen.”

„Goed, goed, dat doet er niets aan af dat je het heel prettig

vond om belangrijk te doen en te zijn en dan ten koste van ons.”

„Maar niet volgens mijn wil en wat dan nog, Johan? Jij vindt het ook prachtig om iedere keer dat er een trein moet vertrekken, het perron op te wandelen met een roode pet op. Johan vindt dat soms niet belangrijk doen en is het niet wat erg opzichtig Johan?”

„Dat is heel wat anders”, onderbrak Timotheus hem.

„Daar heb ik jullie”, zei RD 041872, want laat de roode pet dan een bijzonder doel hebben, toch maakt Johan zich iedere keer weer belachelijk. Tenminste ik heb nog niemand anders met zoo'n roode pet hier zien rondlopen.”

„Ja en het hoort bij mijn uniform”, probeerde Johan zich te verdedigen want hij voelde zich door de wagon wat in een hoek gedrukt. Helaas ging de rest van het debat verloren, omdat een driftig rangeerlocomotiefje DR 041872 een duw gaf. „Beye, beye”, zei DR Stuttgart 041872 Allied Forces, „tot een volgende keer!”

Zoo zie je, amice, dit was nu maar een doodgewone spoorwagon, die blijkbaar praten kon. Heb jij je wel eens afgevraagd wat die Scheeve Jan in ons goede oude stadje Delft doet? Hij houdt ook niet altijd zijn, ja hoe zal ik het zeggen, want een mond heeft hij niet.

Je zult hier waarschijnlijk een strekking achterzoeken van dat er heusch nog wel goede Duitschers zijn of zoo iets. Werp deze gedachten ver van je weg want dit stuk heeft geen strekking. Het is precies zoo bedoeld als het er staat. Het komt mij alleen voor dat door dergelijke gesprekken en gedachten uitwisselingen het leven charmanter en mooier wordt.

Laat het genoeg zijn voor deze keer.

Het ga je goed en het beste toegewenscht door je goede vriend Karel.

A. H. B.

Bourdonnade.

Had de Groote Alexander geweten wat er gebeurd was, hij had zich nimmer met Diogenes willen vereenzelvigen.

Want de kroegbaas heeft Diogeens vaatjeswijsheid met voeten getreden.

Eigenlijk is die kroegbaas de schuld van alles. Hij is trouwens nooit een erg vlot tapper geweest.

En daardoor is dan het visschertje dat een glas pils wilde drinken, van de graat gevallen.

Wat is namelijk geschied?

Het visschertje was, zooals hij gewoonlijk deed, bezig met de uitoefening van zijn beroep in het riet. Turend naar zijn dobber, de rijfstok in beide handen vastgekneld, had hij daar al uren lang gezeten, toen rimpels op het water zijn dobber op en neer deden deinen.

Zoekend naar de oorzaak van deze rimpels ontwaarde hij het vrachtschip van den schipper op Enkhuizen. Zacht zeilde het voorbij, een breede waaivormige hekgolf achterlatend. En over die waaier rolden de toonen van een lieflijke melodie hem tegemoet.

Maar het was niet de schipper alleen, die uit volle borst zong. De andere stem was die van het molenarinnetje. Of dat al niet voldoende was om het visschertje in woede te doen ontbranden, hij barstte bijna uit elkaar, toen hij hen samen hoorde zingen: „Amici usque ad aras”. Zijn tegenwoordigheid van geest was echter nog niet verdwenen. Hij schreeuwde den schipper dan ook terstond toe: „Ik zou het verdommen om zoo'n ploert te zijn!” Maar de onsterfelijke glorie van zijn voorvaderen had gelukkig nog zooveel invloed op het gedrag van het vissertje, dat hij zich weer gauw wist te beheerschen.

Moedeloos, maar innerlijk nog trillend van woede en afgunst, stond hij op, pakte zijn spullen bij elkaar en liep naar het kroegje vlakbij. Quasi onverschillig ging hij naar binnen op zoek naar een hartversterking.

„Middag, baas”.

„Middag, visschertje”.

„Een pils baas”, kon hij nog met moeite zeggen. Traag als altijd, zal het U niet verwonderen, dat het visschertje allang flauw gevallen was voordat de kroegbaas een pils getapt had. De historie vertelt tenslotte nog, dat na enkele vruchteloze pogingen met poeders en wonderdrop, het visschertje de oogen weer opsloeg nadat zijn lippen met Crambambuli besprenkeld waren.

v. L.

Zes katers.

De auteur ligt te slapen, zeer onrustig. Gezoem in het hoofd kristalliseert zich zes maal uit in behoorlijke stukjes proza. No. 1 tot en met 5 worden waargenomen om half 11 des 's ochtends, no. 6 om half 12).

- 1°. Dúúr, zeg. Kost veel! Alles dubbel. Hoeveel? Dúúr. Ik slaap en ik hoor stemmen. Een glas zout water en een augurk! Is dat dúúr, dúúr?
- 2°. Het is laat, zeg, ga je mee? Ga je mee? 't Is laat. Er is nog geen auto. Had je niet een bus gevraagd te komen? Ga je mee? Een legerbus? Nee een auto.
- 3°. La lalalala-la-láa boem! tsjing! Dat roode licht om de spiegel is net een rood verkeerslicht. De Spiegel? Nee die is blauw! De spiegel? Ja, vind je niet een streep-punt signaal? Hoe?
Een streep-punt signaal: — . — . — . — . , maar dan rood wit. La lalalala láa.
- 4°. Déposons les armes, la la. Boém-boém, je hoofd af! Hoor je dat? Een stelletje dienstweigenaars. Wat? Boém-boém. Ze willen de wapens deponeren, de deserteurs.
- 5°. Quadrille. Mijn kind welk een woord! La visitel! Ontvlucht de haag uwer tanden. Nog een dubon? Een dubon? Een dubon? Le moulinet! Een bourdonnet!
- 6°. *Κελευει με Δι φλε μ...* eh... ah...

H.S.

BOEKBESPREKING

De groote belangstelling die de bundel „Lichaamsgebreken” heeft getrokken na de publicatie*) in no. 12 van het O.O. (z.g. Tooneelnummer) heeft er toe geleid dat dit werkje geheel uitverkocht is, althans niet meer door den boekhandelaar verstrekt kan worden. Voor belangstellenden plaatsen we hier uit deel I (Hersenen) de inleiding:

Ontmoeting met de oogen.

Medusa hoog verheven Gode
Beheerscheres van 't oogenlicht
Hoe hebben mannen U van noode
Bij 't eerste blikken in haar oog.

De meede donkert in de glazen
En hoog gezeten aan de toog
Vraagt zij de hulp van een Medusa
Voor het teeder blikken van zijn oog.

Het oog vertroebelt door het staren
En wollig van jeneverdamp
Ziet slechts het oogwit van het hare

Het ooglid door den drank verzwaard
Valt langzaam neer
En zij — uit minne zeer, drinkt meer.

B. S.

D.S.M.G. „Apollo”.

Gevoelens van groote vreugde maakten zich van ons meester, toen wij na zoovele jaren weer eens een concert van het Apollo-orkest konden genieten. Het bleek dat de gebeurtenissen van de vijf afgelopen jaren de prestatie's van de musici niet geschaad hebben; eerder zijn hun gevoelens voor de muziek erdoor verdiept, en aan hun enthousiasme is het te danken, dat de ware kunstliefhebbers hun hart konden ophalen aan een zorgvuldig gekozen programma.

Eigenlijk is hiermede alles gezegd, hetgeen wel het beste bewijs is, dat het orkest muziek heeft voortgebracht, die boeide; — iets, dat wij bijna geneigd zijn, als vanzelfsprekend te accepteeren, zonder er aan te denken, met een dilettanten-orkest te doen te hebben. Des te meer lof voor den dirigent Jaap Stotijn, die er in eenige maanden tijds in geslaagd is, van een stel wispelturige studenten een voortreffelijk orkest te maken.

De ouverture „Egmont”, waarmee het programma geopend werd, werd misschien wel op de beste wijze vertolkt, en was zeker een Bravo waard. Dit overbekende werk, dat zoo dikwijls gespeeld wordt, greep ons toch weer in het hart.

Beethovens Eerste Piano Concert, dat hierop volgde, was alleszins de moeite waard, gehoord te worden op de wijze, zooals het op deze avond werd vertolkt. Het was echter jammer, dat de acoustische capaciteiten van de zaal verhinderden, dat de muziek zich als één geheel manifesteerde. Vooral de piano klonk als een droog kuchje tusschen twee phrasen van het orkest. Dit was buitengewoon pijnlijk voor de soliste, die na voltooiing van haar partituur in het eerste deel geen enkele houding kon aannemen, of deze werd door het publiek aan gevoeld als: „Ziezoo, ik ben klaar”. Maar het is dan ook de bedoeling, dat het publiek luistert en niet kijkt. — Tusschen haakjes —, reeds lang koesteren velen de wens, om tijdens de concertuitvoering het licht in de zaal te dempen, opdat men meer van de muziek zal kunnen genieten. Waarom zou Apollo niet de eerste zijn, deze zoo goede gewoonte in te voeren?

Zijn diepste en heiligste gevoelens legt Beethoven gewoonlijk neer in de gedragen middendelen van zijn meesterwerken. Zo was ook nier het Largo, dat door innig samenspel uitblonk, wel het schoonste deel van dit concert. Het was te betreuren, dat de inzetten soms ongelijk waren.

Na de pauze bracht De Bourdon von Weber en Gounod ten gehore, doch had zoo nu en dan moeite, voldoende volume te produceeren, om niet door het orkest overstemd te worden.

Ook hier werkte de acoustiek van de zaal niet geheel gunstig. De groote verdienste van De Bourdon is wel dit, dat men kan verstaan, wat er gezongen wordt, iets, wat men gewoonlijk van een zangkoor niet zeggen kan.

Le seul bon ton c'est le Bourdon.

Het was een gelukkige gedachte, Mendelssohn op de eerste uitvoering ten gehore te brengen, en zijn Vierde was een juichend slot van het programma. Het mag wel een prestatie genoemd worden, dat deze tamelijk lastige symphonie op deze wijze werd gespeeld, al deden de violen zoo nu en dan denken aan een man, die op een glibberig, smal pad vlak langs een afgrond loopt.

Het Bal, dat de uitvoering besloot, werd opgeluisterd door eenige zeer bijzondere attractie's, hetgeen op het Tooneelbal een ongezellig gemis was. Ook in andere opzichten had men er een beter geheel van gemaakt, maar hier dient tegenover gesteld te worden, dat de organisatie van dit feest op meer ervaring berustte, dan bij de eerste keer het geval was. Vooral geldt dit voor het loopend buffet, terwijl de versiering, die vorige maand uit ondergoed bestond, ditmaal eenvoudig en zeer stijlvol was.

B. DE BRUYN.

D.S.M.G. „Apollo“.

- Het Bestuur brengt onder de aandacht van haar leden:
- dat een ieder die nog orkestmuziek in zijn bezit heeft deze zoo spoedig mogelijk dient terug te geven aan den bibliothecaris;
  - dat midden April een onofficieele kamermuziekavond zal worden georganiseerd;
  - dat daartoe de leden, buiten de normale regelingen ten aanzien van het gebruik van de vleugel, één avond per week (nader aan te duiden) van de zaal met vleugel gebruik kunnen maken;
  - dat in overleg met de voorloopige commissie voor een studium generale een klein ensemble en een klein koor zullen worden gevormd, welke ter illustratie der colleges van den Heer van der Horst een uitvoering zullen geven aan het eind van dezen cursus;
  - dat in Mei een „Armenconcert“ zal worden georganiseerd;
  - dat de leden worden aangespoord in verband hiermee zich intensief te gaan toeleggen op het ensemblespel;
  - dat voor het afschrijven van de Apollovleugel men zich in den vervolge dient te richten tot den bibliothecaris van het gezelschap, den Heer H. Salm.

Delftsche Studenten Schaakclub „Paris“.

Op Maandag 18 Maart zal op de Boveneetzaal van de Societeit „Phoenix“, des avonds om half acht, een

GONGWEDSTRIJD

gehouden worden.

Verder zal, vermoedelijk op Donderdag 28 Maart, de bekende Nederlandsche Schaakmeester Lodewijk Prins een

SIMULTAANSEANCE

houden. Slechts leden kunnen aan deze wedstrijden deelnemen.

Namens het Bestuur,
W. J. G. MEES, Secretaris.

D.S.H.C.

Nadat de reeds aangekondigde Hockey-Interacademiale wens absolute onbespeelbaarheid der velden was uitgesteld is besloten deze op Dinsdag 19 Maart door te laten gaan.

Speeltijden en overige punten der organisatie blijven zooals ze reeds zijn gepubliceerd in een vorig nummer.

Voor inkwartiering van Groningers en Wageningers zal een lijst in de vestibule van de Societeit „Phoenix“ worden opgehangen. Men wordt met de meeste klem verzocht gelegenheid te scheppen om voornoemde gasten onder te brengen.

Namens het Bestuur,
J. N. VAN HALL, Secretaris.

Delftsche Studenten Aeroclub.

Op Woensdag 20 Maart zal Ir J. Rozendaal een lezing houden met lichtbeelden in het gebouw voor Werktuig- en Vliegtuigbouwkunde, over de prille jeugd van de luchtvaart. Aanvang half acht precies.

Namens het bestuur,
J. J. KAPPEYNE VAN DE COPPELLO, Secr.

„ACADEMIA“

Boekhandel en Antiquariaat
voor **Techniek-Wetenschap-Kunst**
OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776.
NAAST HOOFDGEBOUW T.H.

ABONNEMENTEN

op alle

tijdschriften,
Week-
en maandbladen

worden gaarne door ons aangenomen.

DELFTSCHE UITGEVERSMATSCHAPPIJ

OUDE DELFT 101-103 - DELFT - TELEFOON 1776

Zoo juist verschenen:

GASEXPLOSIËS

en het aantoonen van de
gasvrijheid van schepen

door

D. J. W. KREULEN F. Inst. Pet.
Privaat-Docent aan de Rijks-Universiteit
te Utrecht.

30 pagina's

prijs **f 1.25**

Verkrijgbaar in den boekhandel.

REPETITOREN

Dr Ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
Repeteert en tenteert Natuurkunde.

Ir O. L. Donker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.

Brood

van

Bierhuizen's
Bakkerij

is iets bijzonders.

O. Langendijk 6. Tel. 119

Veritas

Onafhankelijk Dagblad
voor Delft en Omstreken

Studenten-abonnement

f 2.50 per kwartaal

Administratie

„**VERITAS**“

Koornmarkt 62, Delft. Telefoon 1375